

АВРААМИ

ВЪ СЕБЕ СИ СѢ РАЗГОВАРИЖ .

О Горкана ! санки ты пророчество ми казваш ?
И да ти неказваши ты сердечны тѣ ми се познаваш .

САРА

КОЛѢНИЧИЛА И СѢ МОЛИ .

Аврааме ! виждь, какъ ти сѣ издѣшъ горко молиж,
Дано продѣмашъ, хоржтѣ отъ Тебѣ Азъ да чѣж.
За І с а а к а тѣзи скъркъ Ты скоро да овадишъ,
Азъ ще Тѣ раздѣмамъ, лесно Ты да ѣхъ претеглишъ.

АВРААМИ,

ВЪЧЕ КАТО НЕМОЖЕ ДА УВРЫЙ, ОТГОВАРИЖ:

Слушай еѣга, о Госпоже ! нишъ намъ Господь и Богъ,
за Себѣ си І с а ' к а , нашто чѣдо за корбанъ.
Непрѣменно тозъ корбанъ отъ насъ го сѣщо нишъ,
Че А з ѣ да го заколиж и да го изгорѣж нишъ.

На гърж тѣ Самъ да го заколиж сѣхъ рѣж тѣ си,
Да го згорѣж и благодарѣж отъ сердце то Си.
Ты Іса'ка отъ ума си и отъ очи, ак' отдѣлѣшиж,
Взвѣе волѣсти тѣ на дѣшъ-тѣ ми Ты да отфаришиж.

Защото тох' ферманъ отъ Бога е Создатель нашъ,
На ракъ тѣ си установленъ Законъ далъ, ты тѣй знашъ.
Ты ига сѣ благодаренье претърпи, не сѣ смѣшай,
Катъ жена разумна мѣжественно сѣ въздыжай.
Защото Богъ отъ насъ и двама нишъ Ісаака ,
Волѣж тѣ Ми да испланнижъ, нишъ нашъ го сына.

Нашто